

SKRIFTLIG FRÅGA TILL STATSRAÅD

Från Riksdagsförvaltningen
2020-07-27
Besvaras senast
2020-08-10

Till statsrådet Peter Eriksson (MP)

2019/20:1860 San Remoavtalets folkrättsliga giltighet

Undertecknad ställde tidigare en fråga (2019/20:1776) till statsrådet på vad han, mot bakgrund av San Remoavtalet och det folkrättsliga beslut som då fattades, baserar sina uttalanden om att Israels förestående annektering av Västbanken är ett brott mot folkrätten?

Statsrådet inkom den 23 juli med ett svar i vilket han hänvisar till utrikesminister Ann Lindes svar den 20 juli: "Vad gäller min och regeringens inställning hänvisar jag därför till det svar på fråga 2019/20:1739 som överlämnades till riksdagen den 20 juli", skriver han.

Av denna anledning finns all anledning att ställa en ny fråga till statsrådet Peter Eriksson då utrikesministerns svar, som statsrådet Eriksson hänvisar till, lämnar mycket övrigt att önska.

Utrikesministern hänvisar i sitt svar till vad EU:s höge representant för utrikes- och säkerhetsfrågor, den spanske socialisten Josep Borrell, "ett otal gånger klargjort", det vill säga personligen anser och tycker i frågan. Det är synnerligen både märkligt och anmärkningsvärt att svenska statsråd numera verkar överlåta till utländska politiker att besluta om vad den svenska regeringen tycker.

Vidare menar utrikesministern i sitt svar att förbudet mot att förvärva del av en annan stats territorium med våld har stöd i FN-stadgans regler. Det stämmer förvisso men saknar dock relevans för min fråga. Sedan Israel 1967 i sexdagarskriget befriade Västbanken från jordansk ockupation tillhör inte området någon annan stat.

Samarien och Judéen är inte heller ockuperad mark – ett begrepp som både statsrådet Eriksson och utrikesministern frekvent använder sig av – eftersom de till dags datum är en del av Israel, i enlighet med San Remoavtalet. När Israel erövrade Västbanken och östra Jerusalem i försvarskriget 1967 tog de således tillbaka sina egna internationellt erkända landområden.

Jag vill, med anledning av svaret från utrikesministern som statsrådet hänvisar till, påminna statsrådet om att även om FN:s generalförsamling antog resolution 181(II) och judarna accepterade delningsförslaget så vägrade arabstaterna och de palestinska araberna att acceptera det. Vill man se resolutionen som ett

avtalsförslag så sa den ena sidan nej, varför inget avtal slöts. Därmed förlorade hela planen rättsligt värde. När FN-förslaget föll är det folkrättsligt och enligt FN:s stadgar det gamla avtalet man faller tillbaka på, det vill säga San Remoavtalet.

Jag noterar att utrikesministern i sitt svar, precis som statsrådet Eriksson, egentligen inte över huvud taget besvarar min fråga, som ställs mot bakgrund av San Remoavtalet. Om det beror på att statsrådet och utrikesministern inte känner till avtalet så redogjorde jag för det i min fråga, och statsråden har också haft möjlighet att sätta sig in i vad avtalet innebär.

Är det så att statsrådet Eriksson och landets utrikesminister huvudsakligen baserar sina påståenden om att Israel bryter mot folkrätten utifrån vad en utländsk socialistkollega från Spanien anser i frågan? Om inte önskar jag att statsrådet klargör detta.

Att bara hänvisa till FN duger inte heller då FN:s förslag aldrig accepterats av alla parter och inte genomförts. Därmed är de heller inte gällande.

Jag skulle vilja ha ett klargörande från statsrådet om vad han anser om San Remoavtalets giltighet.

Av denna anledning vill jag fråga statsrådet Peter Eriksson:

Vad anser statsrådet om den folkrättsliga giltigheten hos San Remoavtalet, som de allierade segermakterna efter första världskriget ingick i San Remo den 19–26 april 1920?

.....

Björn Söder (SD)

Överlämnas enligt uppdrag

Charlotte Rydell